

Váratlan utazás a Feröer-szigetekre

A cím ugyan az előzményekre utal, de a „váratlan” szó igaz az egész utamra is. Németországban élek és dolgozom lassan második éve, és azelőtt nem is gondoltam volna, hogy ilyen élményben lesz majd részem az életben. Március első hetében csupán kíváncsiságból rákerestem az interneten az elkövetkező teljes napfogyatkozásokra. Az a szerencse, hogy épp akkor, ugyanis láttam, március 20 a legközelebbi időpont, ráadásul nem is kell olyan messzire utazni. Mivel alig két hetem volt mindent elintézni, nem mondhatnám, hogy egy jól megtervezett út állt előttem. Döntöttem: ha török ha szakad eljutok a Feröer-szigetekre. Lefoglaltam egy aránylag tűrhető árú jegyet, viszont sajnós csak három nap szabadságra engedtek el a munkahelyemen. Így a rajtot március 18-ára időzítettem. Egy hátitáskával indultam útnak benne két váltás ruha egy Nikon D3200 18–55 mm-es kit objektív és egy 70–300 mm-es Tamron teleobjektív. A szállással úgy voltam, elég azzal törődnöm ha odérek - később kiderült, ez hiba volt.

Koppenhágai átszállással repültem. A Feröer-szigetek felé ereszkedve már láttam, hogy nem túl rózsás a helyzet: esőfelhők mindenfelé, ami nem meglepő, mert – utána néztem! – itt az év 365 napjából 300 ilyen. Az előrejelzések szerint másnap jó idő lesz, úgy-hogy próbáltam ügyet sem vetni a körülöttem utazó vészmadarakra, akik szintén a teljes napfogyatkozás miatt jöttek, és az eső láttán előtört belőlük a pánik. Torshavn (Thor kikötője) a főváros, a repülőtértől háromnegyed órányi út volt busszal, és nagyszerű turistaútvonalon megy végig. Ezalatt ízelítőt kaptunk abból, hová is érkezünk valójában. Hegy-völgyen majd egy irdatlan hosszú alagúton át vitt az út. Ahová az ember pillantott vagy egy öblöt vagy egy vízesést látott és mindezt tejködön át. A látvány így is lenyűgöző volt, gondoltam magamban milyen lehet mindez szép, tiszta időben... A fővárosba érve színes

A teljes napfogyatkozás épp csak megmutatta magát a Feröer-szigetekről

házak, szűk utcák, az öbölben rengeteg hajó fogadott. Na meg tízezer turista, akik békésen ugyan, de teljesen megszállták a máskor valószínűleg nyugodt városkát. Leszálltam a buszról, és foglalkoztatni kezdett szálláshelyem hiánya, majd összeállt a kép... A rengeteg turista akik valószínűleg jobban felkészültek, mint én, régen lefoglalhattak már minden szobát és ágyat a környéken. Egy információs pultnál magamhoz vettem egy város térképet és körbejártam a hoteleket, moteleket, szállókat. Jóformán kinevettek az összes helyen, és mondták is, hogy erre a pár napra sokan évekkal ezelőtt lefoglaltak a szállást. Úgy véltem, egy korsó sör mellett érdemes áttekinteni a lehetőségeimet. Egy közeli ír kocsmába tértem be, ahol kifejezetten vidám és jó kedélyű emberek fogadtak, többnyire a nyugdíjas korosztályból. Jazz és blues szólt, ami a korsó sör mellett igen kellemes háttérzaj. Viszont a probléma valahogy nem akart megoldódni. Már sötétedett, és bevallom töredelmesen túl voltam a negyedik korsó sörömön, kezdtem elveszteni a reményt - ma este az utcán alszom. A pultos öregúr, látva aggodalmamat, odajött, és kérdezősködni kezdett, mi a probléma. Hiányos angol és német nyelvtudásomat vegyítve

sikerült elmagyaráznom, hogy szállás kelle- ne, de reménytelennek érzem a helyzetemet. Erre egy igen meglepő alternatívát ajánlott, amit nem is értettem igazán. Elmondta, van egy fogház a közelben ami nem üzemel de az ismerőse kiadja a cellákat - ha jól értettem az arra járó hajósoknak, átutazóknak - egy-két napra. Elkértem a címet, meg egy „ajánlóle- velet” rajta egy rövid üzenettel az öregúrtól. Túrhető áron ki is béreltem két éjszakára egy cellát. Ugyanis azt gondoltam, 21-én este majd alszom a feröeri reptéren 22-én pedig indulok haza - később kiderült, tévesen okos- kodtam.

Másnap reggel korán keltem, ugyanis 9-kor már készenlétben kellett állnom a fogyatko- zás miatt. Elég jó helyet sikerült kifognom egy dombtetőn, ahol egy világítótorony áll. Az emberek gyűltek és gyűltek, akárcsak a felhők. Ám a remény mindenkiben erősen élt, jobb híján mivel másunk nem maradt. Bízunk Thor kegyelmében, sajnos mindhiába. Eleredt az eső, de mire a Nap első negyedét elnyelte a Hold , pár pillanatra előbukkant, amit hatalmas ováció fogadott a nézőközön- ség részéről. Majd lassan beállt a számomra kissé ijesztő sötétség, innen tudtuk, hogy a teljesség bekövetkezett. Ekkor észrevettem, hogy résnyre kinyílik a felhőzet, és előbuk- kan a Hold, körülötte a napkorona csodás látványával. Az emberek ujjongva fogadták ezt a pár másodpercet, amit próbáltam minél szebb képeken megörökíteni. Mivel ez volt az első napfogyatkozás-fényképezésem, úgy érzem, a lehetőségekhez mérten nem vallot- tam kudarcot. Hogy Napunk lassan előbújt a Hold mögül úgy tisztult ki az ég is.

Nem így képzeltem el az első napfogyatko- zás-fotózást, de azért a természet kárpótolt is valamivel. Mire kitisztult az idő elindultam gyalog végig a tengerparton és életem leg- szebb és legnagyobb szivárványát sikerült megörökítenem. Ahonnan az Isten elvesz, oda ugyanannyit ad is - szokták mondani. Másnap este sarkifény-észlelés volt a terv, ami ismét kudarcba fulladt viszont elég szép esti fotókat tudtam készíteni a kikötőről és a városról, meg az égboltról ami ismét csak az iménti szólást igazolja.

Zárásképp egy példa arra, hogy az ember- ség még nem halt ki teljesen. Utolsó napo- mon a szigeten barangoltam, felkerestem a Klaksvik nevű várost és egy szomszédos szigetet, majd majd estére betértem a repü- lőtérre. Gondoltam, alszom egyet a váróte- remben, ugyanúgy, mint Koppenhágában. Hamar tudtomra adták, hogy ne nagyon rendezkedjek be alváásra, mert 10 órakor zár a váró, sőt az egész épület is. A bejárat mel- lett csöves módjára a ruháimból kis kuckót csináltam, és a fényképeimet elemezgettem: melyik marad, melyik törölődik. Óránként jár- tam egyet ugyanis elég hideg szél fújt, és esett is, kellett egy kis mozgás, hogy ki ne hűljek. Éjfél előtt a biztonsági őr szokásos körútján látta, hogy a bejáratnál ülök, persze előtte már beszéltünk, épp ő adta tudomásomra,

Gyülekeznek a napfogyatkozás-nézők a világítótoronynál

hogy a repülőtér éjszaka bezár. Odajött hoz- zámm és azt mondta: na gyere, kinyitom a várót, de semmi hirtelen mozgás mert beriaszt. Feküdj a székekre. Kaptam az alkalm- mon, megköszöntem a kedvességét, és mire eldőltem, el is aludtam. A repülőre felszállva kis hiányérzetem támadt, hiába a rossz idő, hiába a „csalódások”, mégis annyi minden ellensúlyozta mindezt, hogy elterveztem ide: visszatérek egyszer.

Mindent összevetve nem volt sok ez a pár nap, de ez a majdhogynem spontán utazás mégis örök élmény marad. Talán pont azért, mert spontán volt, rövid, de velős.

Lőrincz Ádám